

Sygn. akt I ACa 1868/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edyta Jefimko

Sędziowie: SA Katarzyna Polańska – Farion

SO (del.) Emilia Szczurowska (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Karolina Długosz-Żółtowska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa L. Ś.

przeciwko S. G. (1)

o ochronę wzoru wspólnotowego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 maja 2015 r., sygn. akt XXII GWwp 5/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od S. G. (1) na rzecz L. Ś. kwotę 1059,40 zł (tysiąc pięćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1868/15

UZASADNIENIE

Powódka L. Ś. wniosła o nakazanie pozwanemu S. G. (1) zaniechania naruszeń jej praw do wzoru wspólnotowego(...), zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego pod numerem (...), poprzez zakazanie pozwanemu wytwarzania, oferowania, reklamowania, wprowadzania do obrotu a także eksportu bądź używania produktu w postaci łóżka tapicerowanego, w którym ten wzór jest zawarty bądź zastosowany, a także składowania takiego produktu w tych celach, przy czym przedmiotowy produkt pozwanego przedstawiony został na następujących fotografiach:

,

Ponadto L. Ś. wniosła o nakazanie pozwanemu wydania powódce bezprawnie uzyskanych w wyniku jego działań korzyści w kwocie 1750 zł, polegających na używaniu zarejestrowanego na rzecz powódki wzoru przemysłowego oraz zobowiązanie pozwanego do umieszczenia na jego koszt i na jego stronie internetowej(...) a w przypadku zmiany strony internetowej w trakcie postępowania sądowego, na tej zmienionej stronie, za pośrednictwem której pozwany w dniu wydania orzeczenia w niniejszej sprawie będzie prowadził główną działalność gospodarczą, w

sposób widoczny bezpośrednio po otwarciu tej strony internetowej, w wymiarze co najmniej 1/3 tej strony, czytelny ogłoszenia obejmującego treść sentencji wyroku, którym sąd rozstrzygnie niniejszą sprawę, w terminie tygodniowym licząc od dnia uprawomocnienia się tego orzeczenia oraz do utrzymywania tego ogłoszenia na stronie internetowej, nieprzerwanie przez okres trzech miesięcy. Wreszcie też powódka wniosła o zobowiązanie pozwanego do zamieszczenia, na jego koszt, w gazecie o charakterze dziennika, poczytnej na terenie całego województwa (...), w wymiarze co najmniej 1/2 strony, czytelny ogłoszenia, obejmującego treść sentencji wyroku, którym sąd rozstrzygnie niniejszą sprawę, w terminie dwóch tygodni od dnia uprawomocnienia się tego orzeczenia sądu oraz do utrzymywania tego ogłoszenia w gazecie w siedmiu kolejnych, następujących po sobie numerach a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że strony procesu prowadzą w tej samej miejscowości działalność gospodarczą, polegającą na produkcji i sprzedaży mebli, konkurując przy tym ze sobą o klientów. Powódce służy zaś prawo do wzoru wspólnotowego o numerze (...), z prawem pierwszeństwa od 12 lutego 2013 r., określanego nazwą łóżko (...), który to wzór został stworzony przez S. Ś., pracownika powódki. We wrześniu 2014 r. powódka dowiedziała się, że pozwany rozpoczął produkcję i sprzedaż mebla stanowiącego kopię jej wzoru wspólnotowego. Powódka podała dalej, że kopie łóżka (...) są sprzedawane na placach handlowych: (...), Giełda Samochodowa G., Plac targowy w B., Plac targowy w O., jak również są eksportowane do C. i S.. 12 października 2014 r. powódka, za pośrednictwem swego pracownika, zamówiła na placu handlowym R. w K., łóżko tapicerowane, prezentowane tam jako produkt pozwanego. Pozwany dostarczył zamówione łóżko 18 października 2014 r. za cenę 1 500 zł. W ocenie powódki, łóżko jest identyczne z jej łóżkiem (...). W odpowiedzi zaś na pisemne wezwanie powódki z 20 października 2014 r. do zaprzestania naruszeń, pozwany w piśmie z 23 października 2014 r., odmówił spełnienia jej żądań.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podał, że produkcję spornego łóżka rozpoczął jesienią 2014 r., w oparciu o projekt autorstwa P. G. i dotychczas wyprodukował jedynie 4 egzemplarze, z których jeden został zakupiony przez powódkę, a trzy pozostałe nadal znajdują się w jego ofercie handlowej. Pozwany podniósł, że jego łóżka różnią się od zarejestrowanego wzoru powódki w wielu elementach, widocznych dla każdego zorientowanego użytkownika, a w szczególności z uwagi na następujące parametry:

- charakterystyczna noga w łóżku pozwanego występuje jako słupek, a w łóżku (...) jest podłużna,
- inny jest kształt i wysokość płozy bocznej,
- łóżko pozwanego jest mniejsze od łóżka (...),
- inny jest rozmiar i kształt oparcia poduch – rozchylenie widoczne na zdjęciu,
- w łóżku pozwanego oparciowe pasy białe między poduchami są węższe i o innym kształcie
- inna jest wysokość oparcia i płozy bocznej,
- oparcie w łóżku pozwanego ma zaokrąglone kształty, zaś w (...) krawędzie oparcia są ostre,
- są inne „nogi” łóżka,
- inny jest kształt i wykończenie przodu łóżka od strony „nóg”,
- występują inne szerokości, odległości pomiędzy poduchami.

Wyrokiem z 15 maja 2015 r., Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał S. G. (1) zaniechanie wytwarzania, oferowania, reklamowania, wprowadzania do obrotu, eksportu lub używania produktu w postaci łóżek, opisanych w pozwie, ponadto nakazał pozwanemu wydanie L. Ś. bezpodstawnie uzyskanych korzyści w wysokości 1500 zł oraz umieszczenie na jego stronie internetowej, wykorzystywanej w prowadzonej działalności gospodarczej, na okres

trzech miesięcy, w wymiarze co najmniej 1/3 strony, ogłoszenia ukazującego się bezpośrednio po otwarciu strony, o następującej treści: „Wyrokiem z 15.05.2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych stwierdził naruszenie przez S. G. (1) praw L. Ś. do wzoru wspólnotowego o numerze (...) i zobowiązał S. G. (1) do zaniechania działań naruszających wzór wspólnotowy oraz wydania L. Ś. bezpodstawnie uzyskanych korzyści.” W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy powództwo oddalił a w punkcie piątym wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2000,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Sąd Okręgowy ustalił, iż powódce L. Ś. przysługuje prawo do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego pod nr (...), dla produktów w postaci łóżek, z prawem pierwszeństwa od 12 lutego 2013 r., o następującym przedstawieniu:

Z kolei S. G. (2) produkuje i sprzedaje łóżka o następującym wyglądzie:

Jak dalej ustalił Sąd pierwszej instancji, dotychczas pozwany wyprodukował cztery egzemplarze spornych łóżek, z których sprzedał tylko jedno, za cenę 1500 zł. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy poczynił na podstawie przedstawionych do akt sprawy dokumentów a także zeznań świadków.

Sąd Okręgowy przyjął, że powództwo L. Ś. zasługiwało na uwzględnienie w przeważającym zakresie i wyjaśnił, że zgodnie z art. 19 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych, zarejestrowany wzór wspólnotowy przyznaje jego właścicielowi wyłączne prawo do jego używania i zakazywania osobom trzecim jego używania, które nie mają jego zgody. Wyżej wymienione używanie obejmuje, w szczególności, wytwarzanie, oferowanie, wprowadzanie do obrotu, import, eksport lub używanie produktu, w którym wzór jest zawarty bądź zastosowany lub składowanie takiego produktu w tych celach. Z kolei, stosownie do art. 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia, zakres ochrony przyznany na zasadach wzoru wspólnotowego obejmuje każdy wzór, który nie wywołuje u poinformowanego użytkownika innego odmiennego wrażenia, zaś dla określenia zakresu ochrony należy wziąć pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy, pojęcie „ogólnego wrażenia” próbowano zdefiniować w decyzji OHIM (Izba Odwoławcza) z 22 listopada 2006 r., R 01 96/2006-3, dotyczącej podwodnego urządzenia napędowego, w której stwierdzono: „Jest oczywiste, że jeśli dwa wzory są identyczne, nie licząc różniących się ale nieistotnych detali, wywołują one na zorientowanym użytkowniku takie samo ogólne wrażenie. Jest również rzeczą jasną, że jeśli takie wzory wywołują odmienne ogólne wrażenie na tymże użytkowniku, nigdy nie można uznać, że są identyczne, a więc w stosunku do jednego z nich – kwestia indywidualnego charakteru – jest otwarta.” Dalej Sąd meriti wyjaśnił, że przy rozstrzygnięciu tej sprawy należy dodatkowo kierować się wskazaniem zawartym w wyroku wydanym przez Sąd Unii Europejskiej 9 września 2011 r. w sprawie T-10/08 (...), którego przedmiotem był wzór zawarty w części składowej produktu złożonego. Zgodnie z tym orzeczeniem, zorientowany użytkownik weźmie pod uwagę tylko te cechy wzoru, które są widoczne podczas zwykłego używania produktu, zgodnie z jego przeznaczeniem, które przeciwstawi cechom znanym jemu z wcześniejszych zastosowań. Przy ocenie podobieństwa pominięte natomiast te elementy, które należą do domeny publicznej oraz te, które wynikają z funkcji produktu, będąc świadomym stopnia swobody twórczej projektanta tego rodzaju wzorów. Jakkolwiek wzór podlega ochronie jako taki, to charakter produktu, w którym jest on zastosowany lub zawarty, brany jest pod uwagę przy ocenie naruszenia prawa wyłącznego. Przeznaczenie, cechy i właściwości takiego właśnie produktu są uwzględniane przy określeniu stopnia swobody twórczej. Z kolei Sąd Okręgowy odwołał się do uregulowań zawartych w rozporządzeniu z Rady z 12 grudnia 2001 r. i wskazał na art. 85 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie, podkreślając, że w postępowaniu dotyczącym powództwa o naruszenie lub powództwa przeciwko działaniom grożącym naruszeniem zarejestrowanego wzoru wspólnotowego sądy w sprawach wzorów wspólnotowych uznają wzór wspólnotowy za ważny. Ważność wzoru wspólnotowego może zostać zakwestionowana jedynie w drodze powództwa wzajemnego o unieważnienie. Zwrócił ponadto uwagę na unormowania, zawarte w art. 17, 88 ust. 1 i 2 oraz 89 ust. 1 ww. rozporządzenia zaznaczając, że osobę, na rzecz której udzielono rejestracji na zarejestrowany wzór wspólnotowy, lub przed uzyskaniem rejestracji, osobę w imieniu której dokonano zgłoszenia wzoru do rejestracji, uważa się za osobę uprawnioną w każdym postępowaniu przed urzędem, jak również w każdym innym postępowaniu. Natomiast w sprawach wzorów wspólnotowych sądy stosują przepisy rozporządzenia, a w kwestiach w nim nieuregulowanych

ustawodawstwo krajowe, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego jak i procesowego, stosowanych do tego samego rodzaju postępowań, a dotyczących praw z rejestracji krajowego wzoru przemysłowego. Wreszcie też wyjaśnił, że Sąd uznając, iż pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia praw z rejestracji, stosuje, jeśli nie stoją temu na przeszkodzie ważne powody, następujące środki: zabraniające kontynuowania działań naruszających lub groźących naruszeniem wzoru, zajęcie podrobionych produktów, zajęcie materiałów i narzędzi wykorzystanych w przeważającej mierze do wytworzenia podrobionych dóbr, jeżeli ich właściciel wiedział do jakich celów były użyte lub w określonych okolicznościach było to oczywiste i wszelkie środki pozwalające na nałożenie innych sankcji, odpowiednich w określonych okolicznościach, przewidziane przepisami prawa krajowego, w tym również prawa prywatnego międzynarodowego państwa członkowskiego, w którym naruszenie groziło lub miało miejsce.

Niezależnie od powyższego, Sąd pierwszej instancji odwołał się także do art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ust. 1 ustawy z 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej, zgodnie z którymi uprawniony z wzoru przemysłowego, którego wzór został naruszony, lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać od naruszającego wzór zaniechania naruszenia, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody: na zasadach ogólnych albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z wynalazku. Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę na wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 2007 r. IV CSK 203/07 (OSN 2009/1 poz. 13), w którym wyjaśniono, że do dochodzenia roszczenia o zwrot bezpodstawnie uzyskanych korzyści na podstawie art. 296 ust. 1 prawa własności przemysłowej może mieć zastosowanie w drodze analogii art. 322 k.p.c., przy czym bezpodstawnie uzyskanie korzyści, o których mowa w powołanym wyżej art. 296 ust. 1 nie stanowi bezpodstawnego wzbogacenia w rozumieniu art. 405 i nast. k.c. Korzyścią podlegającą zwrotowi na podstawie art. 296 ust. 1 i art. 287 ust. 1 prawo własności przemysłowej jest zysk pochodzący z używania cudzego prawa, pozostający w normalnym związku przyczynowym z naruszeniem tego prawa a roszczenie to jest niezależne od wysokości zubożenia po stronie uprawnionego i niezależne od winy drugiej strony w naruszeniu. Odwołując się natomiast do art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ust. 1 prawo własności przemysłowej Sąd Okręgowy zaznaczył, że rozstrzygając o naruszeniu patentu, może orzec, na wniosek uprawnionego, o podaniu do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym przez sąd. Roszczenie publikacyjne może być uwzględnione tylko o tyle o ile uzasadniają to okoliczności sprawy, a w szczególności charakter i zakres naruszenia, krąg osób, które powinny być o nim powiadomione. Występując z takim żądaniem powód ma obowiązek należycie je umotywić, wskazać okoliczności faktyczne, które uzasadniają zarówno samo podanie orzeczenia do publicznej wiadomości, jak i formę w jakiej ma to nastąpić. Powinien wskazać cel, jaki ma zostać osiągnięty, zważywszy, że publikacja orzeczenia pełnić może nie tylko funkcję informacyjną ale także wychowawczą, prewencyjną, czy kompensacyjną.

Odnosząc się do meritum niniejszej sprawy, Sąd pierwszej instancji wskazał, że całościowe wrażenie, jakie łóżko wyprodukowane przez pozwanego wywołuje na poinformowanym użytkowniku, nie różni się od wrażenia jakie wywiera zarejestrowany wzór powódki. Za poinformowanego użytkownika – zdaniem Sądu Okręgowego – w przypadku łóżek sypialnianych należy uznać osoby nabywające te meble w celu wyposażenia własnych mieszkań, osoby zajmujące się zawodowo wystrojem wnętrz oraz osoby prowadzące sklepy meblowe. Osoba taka jest rozeznana w ofercie rynkowej, świadoma, że obejmuje ona bardzo różnorodne wzory łóżek, a także tego, że swoboda projektowania tego typu produktów nie jest w żaden szczególny sposób ograniczona przepisami ani standaryzowana. Jednocześnie osoby te będą zwracać uwagę na walory estetyczne łóżek oraz ich funkcjonalność, ponieważ przedmioty te stanowią istotną część wyposażenia mieszkania i przedmiot codziennego użytku. Ich uwaga będzie jednak w pierwszym rzędzie skupiona na walorach estetycznych łóżka i dopiero gdy te zostaną spełnione przystąpią do zbadania ich funkcjonalności, a w szczególności czy łóżko jest wygodne i czy ma odpowiednie rozmiary. Zorientowany użytkownik automatycznie pomija elementy, które są typowe i wspólne wszystkim tego rodzaju produktom, koncentrując się na właściwościach, które są wyrazem twórczej swobody lub odbiegają od normy. W przypadku łóżek elementem typowym, determinowanym też wymogami funkcjonalnymi, jest pozioma, elastyczna powierzchnia do spania. Twórca ma natomiast bardzo duży stopień swobody w zakresie kształtu i kolorystyki zarówno konstrukcji łóżka jak i materaca. W tym zakresie nie obowiązują wytwórców żadne szczególne wymogi techniczne, normy ani standardy. Sąd Okręgowy

podkreślił, że na rynku oferowane są łóżka o zróżnicowanym wyglądzie a podobieństwo przeciwstawionych sobie wzorów w ich ogólnym oglądzie jest bardzo wysokie, ponieważ łóżko pozwanej powiela wszystkie najbardziej widoczne i odróżniające składniki zarejestrowanego wzoru powódki. Zdaniem Sądu Okręgowego, praktycznie identyczny jest ogólny zarys ich bryły i głównych elementów składowych oraz proporcje i układ tych elementów tj. rami łóżka, oparcie tylne i zagłówki. Jednocześnie, w ocenie Sądu, nie było żadnych przeszkód, aby ukształtować je w jakikolwiek inny sposób. Pozwany mógł inaczej ukształtować przede wszystkim samą konstrukcję łóżka. Tymczasem oba wzory łóżek w widoku z przodu mają zaokrągloną przednią krawędź łóżka oraz zaokrąglony i odchylony szczyt łóżka, na którym umieszczono symetrycznie dwa prostokątne zagłówki. W widoku z boku oba łóżka mają kształt falisty, z wyróżnionym kontrastowym kolorem elementem w kształcie łzy, wypełniającym przestrzeń wygięcia fali w przedniej części łóżka. Drobne różnice, na które wskazuje pozwany (nieco inny kształt nóg łóżka, nieznaczne różnice w wymiarach głównych elementów łóżka i ich ułożeniu oraz odwrotne rozłożenie kontrastowych barw składników łóżka) są dostrzegalne dopiero przy dokładnym oglądzie i bezpośrednim porównaniu obu wzorów, natomiast nie mogą mieć znaczenia dla ogólnego wrażenia, jakie na zorientowanym użytkowniku wywołują wzór wspólnotowy powódki i przeciwstawiony mu wzór zastosowany w produkcji pozwanej. Z dalszych wywodów Sądu Okręgowego wynika, że zorientowany użytkownik najczęściej nie analizuje porównywanych wzorów, oglądając zawierające je produkty w tym samym czasie, tylko porównuje produkt oglądany w danym momencie z obrazem innego produktu widzianego wcześniej, utrwalonym w jego pamięci. Obraz przedmiotu utrwalony w pamięci z reguły obejmuje tylko zasadnicze elementy wyróżniające, natomiast nie rejestruje mniej wyrazistych szczegółów. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy przyjął, że pozwany używając wzoru zastosowanego w spornym łóżku narusza prawo wyłączne powódki.

Sąd Okręgowy przyjął, że stwierdzenie naruszenia wyłączności korzystania z wzoru wspólnotowego uzasadnia zastosowanie sankcji przewidzianych w art. 89 ust.1 lit. a rozporządzenia Rady z 12 grudnia 2001 r. Odnośnie żądania podania orzeczenia do publicznej wiadomości przyjął, że zasługiwało na uwzględnienie w części tj co do umieszczenia informacji o wyroku na stronie internetowej pozwanej. Powódka nie wykazała bowiem by zakres naruszeń pozwanej dotyczył tak szerokiego kręgu podmiotów, że dotarcie do nich informacją o stwierdzonej sądownie bezprawności działań pozwanej wymaga ogłoszenia prasowego. Zdaniem Sądu Okręgowego, powódka w szczególności nie udowodniła zawartych w pozwie twierdzeń o rozmiarze działalności pozwanej, naruszającej prawa wyłączne powódki, która miała rozciągać się na teren województw (...) i (...) oraz C. i S.. Udowodnione naruszenia, czyli produkcja czterech egzemplarzy łóżek naśladujących zarejestrowany wzór powódki i sprzedaż jednego z nich na placu handlowym w K., nie uzasadniają kilkakrotnej publikacji informacji o wyroku w prasie regionalnej, albowiem naruszenie to dotyczyło kręgu osób nieproporcjonalnie wąskiego w stosunku do zasięgu osób, do których miałyby dotrzeć żądana publikacja. Udowodniony zakres i intensywność naruszenia uzasadniają podanie informacji o wyroku do publicznej wiadomości tylko za pośrednictwem strony internetowej pozwanej. Jak dalej wyjaśniono, zamieszczenie informacji o wyroku stwierdzającym naruszenie na stronie internetowej pozwanej, na okres trzech miesięcy, w pełni realizuje uzasadnione interesy powódki co do poinformowania kontrahentów pozwanej o zaistniałym naruszeniu. Roszczenie o wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści sąd uwzględnił w wysokości odpowiadającej wykazanemu przychodowi, uzyskanemu przez pozwanej z tytułu sprzedaży łóżka naruszającego prawa powoda. Natomiast żądanie powódki zasądzenia kwoty odpowiadającej cenie katalogowej naśladowanego łóżka jest bezpodstawne, ponieważ roszczenie o wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści, którego podstawę prawną stanowi art. 287 ust. 1 prawo własności przemysłowej, obejmuje tylko aktywa uzyskane przez naruszcyciela, zaś okoliczność zubożenia uprawnionego jest prawnie irrelevantna.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 100 zdanie drugie k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanej, ponieważ powódka uległa zaledwie co do niewielkiej części swego roszczenia. Na zasądzone koszty postępowania składały się koszty poniesione przez powódkę, zgodnie ze spisem kosztów złożonych na rozprawie 15 maja 2015 r. oraz koszty zastępstwa procesowego przed sądem pierwszej instancji w wysokości 840 zł.

Od wyroku sądu pierwszej instancji apelację złożył pozwany S. G. (2), podnosząc zarzuty:

- naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego i/lub oględzin mebli,

- przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie kryterium odmiennego wrażenia poprzez porównanie załączonych do akt sprawy zdjęć w sytuacji, gdy w przypadku wyrobów meblarskich koniecznym jest zetknięcie się z samym meblem „na żywo” a dostarczone zdjęcia nie były wystarczające do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie,

- błędów w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że przez produkcję przez pozwanego wzoru mebla wskazanego w pozwie doszło do naruszenia praw powódki z rejestracji wzoru wspólnotowego, wskazanego w pozwie.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwany wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wskazał, że łóżka produkowane przez niego i powódkę różnią się a odrębności są widoczne dla każdego, zorientowanego użytkownika oraz świadczą o ich odmiennym rysie autorskim. Wskazywane przez powódkę elementy wzornictwa nie mogą stanowić o indywidualnym charakterze wzoru, ponieważ mają charakter pospolity i są standardowo stosowane w tego typu meblach. W ocenie skarżącego, dokonanie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wyłącznie w oparciu o przedłożoną do akt dokumentację fotograficzną skutkowało nieprawidłowymi wnioskami. Sąd meriti winien był natomiast w tym zakresie skorzystać z dowodu z opinii biegłego sądowego czy też z dowodu z oględzin obu mebli. Ponadto skarżący wskazał, że umieszczenie na jego stronie internetowej informacji o treści wyroku sądu pierwszej instancji i w sposób tam wskazany jest nieadekwatne do działań pozwanego, zaś zasądzona na rzecz powódki kwota 1500 zł stanowi przychód a nie osiągnięty zysk, który stanowi w istocie różnicę pomiędzy ceną sprzedaży a poniesionymi kosztami produkcji.

W uzupełnieniu apelacji pozwany dodatkowo wskazał na naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie tj art. 3-6 i 10 rozporządzenia Rady nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych i przyjęcie, że ochroną prawną objęty jest kształt łóżka bez względu na kolorystykę, skutkujące błędnym stwierdzeniem, że całościowe wrażenie, jakie łóżko pozwanego wywołuje na poinformowanym użytkownika nie różni się od wrażenia, jakie wywiera zarejestrowany wzór powódki. Uzasadniając tak zaprezentowane stanowisko pozwany podkreślił, że prawo z rejestracji uzyskuje się w bardzo prosty sposób tj poprzez rejestrację dokonywaną z reguły w dacie zgłoszenia, po bardzo uproszczonym zbadaniu warunków formalnych wniosku. Sąd Okręgowy natomiast nie rozpoznał, co jest przedmiotem ochrony wzorem nr (...)bo w świadectwie rejestracji uwidocznione jest łóżko w kolorystyce o różnych odcieniach szarości co oznacza, że ochrona wzoru obejmuje zatem tylko taką postać wytworu, jaka została uwidoczniona w zgłoszeniu. Wzór nie obejmuje natomiast kształtu łóżka, niezależnie od kolorystyki. Sąd pierwszej instancji skupiając się na elementach ukształtowania łóżek, zupełnie pominął kolorystykę wzorów, w konsekwencji czego w sposób nieuprawniony rozszerzył zakres ochrony prawnej wzoru nr (...). W ocenie zaś skarżącego, elementem dominującym jest właśnie charakterystyczna kolorystyka łóżka, która w przypadku takich produktów jak meble ma decydujące znaczenie dla oceny ogólnego wrażenia wywieranego przez wzór. Z uwagi na powyższe, finalnie pozwany wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w części odnoszącej się do rozstrzygnięć zawartych w punktach 1,2,3 i 5 zaskarżonego wyroku na koszt powódki, względnie o uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji w części odnoszącej się do jego punktów 1,2,3 i 5 oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie i jako taka podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów w niej powołanych i przyjął, że wyrok Sądu Okręgowego został oparty na trafnych ustaleniach, które nie zostały skutecznie zakwestionowane w złożonym środku odwoławczym.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów, odnoszących się do naruszenia prawa procesowego a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c., 278 § 1 i 292 k.p.c., podniesionych przez skarżącego w apelacji, zwrócić należy uwagę na zagadnienie spełnienia przez pozwanego warunków formalnych, wynikających z art. 162 k.p.c. Z uwagi bowiem na charakter przepisów, których naruszenie w pierwszej kolejności zarzucił pozwany, pozostających poza sferą nieważności postępowania, warunkiem rozpoznania podniesionych zarzutów było uprzednie zgłoszenie zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. Wobec jednak okoliczności, że pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika procesowego, nie złożył zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c., zarzuty prezentowane w tym zakresie w apelacji należy uznać za bezskuteczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2005 r., III CK 90/04, OSP 2006/6/69). Wskazać jednak należy, że wbrew stanowisku apelującego, Sąd Okręgowy przeprowadził wnikliwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonał trafnych ustaleń faktycznych. Ustalenia te Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga bowiem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 maja 2015 r. VI ACa 745/15). Wskazuje się przy tym w orzecznictwie, że skuteczne podniesienie zarzutu wadliwej oceny dowodów i w konsekwencji sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez skarżącego, na podstawie własnej oceny dowodów, stanu faktycznego a wymaga wskazania przy użyciu argumentów jurystycznych rażącego naruszenia dyrektyw oceny dowodów, wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2004 r. sygn. akt II CK 369/03). Takich naruszeń pozwany nie zdołał wykazać.

Odnosząc się natomiast do podniesionego w osobistej apelacji pozwanego zarzutu pominięcia dowodu z opinii biegłego sądowego, czy też dowodu z oględzin produktów powoda zwrócić należy uwagę, że ocena indywidualnego charakteru wzoru ma charakter normatywny. Podobnie jak w sprawach o naruszenie znaku towarowego, w których sąd rozstrzyga o istnieniu ryzyka konfuzji z punktu widzenia modelowego konsumenta, do kompetencji sądu należy ocena odmienności lub jej braku ogólnego wrażenia, jakie na modelowym zorientowanym użytkowniku wywołują przeciwstawiane sobie wzory (wyrok Sądu Unii Europejskiej z 22 czerwca 2010 r. w sprawie T-153/08 S./B.) i dlatego kompetencje sądu w tym zakresie nie mogą być w żadnym razie przekazywane na biegłego. Zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c., biegły w postępowaniu cywilnym jest ekspertem, znawcą dysponującym wiedzą i doświadczeniem zawodowym, pozwalającymi dostarczyć sądowi wiadomości specjalnych, który dokonuje oceny określonego stanu faktycznego i przedstawia własną opinię, niemniej jednak nie może być utożsamiany ze zorientowanym użytkownikiem w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Rady nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych. Nie może on przy tym wydawać opinii w imieniu innej osoby a tym bardziej dokonywać oceny z punktu widzenia modelowej postaci o określonych ogólnie cechach, definiowanej w każdej konkretnej sprawie, z pewnością jednak niebędącej ekspertem ani znawcą, niemającej jego wiedzy ani doświadczenia zawodowego (E. Nowińska [w] Prawo własności przemysłowej. LexisNexis Warszawa 2011 s. 171, J. Kępiński Wzór przemysłowy i jego ochrona w prawie polskim i wspólnotowym. Oficyna a Wolters Kluwer business Warszawa 2010 s.54-57, M. Hulicki Pojęcie „poinformowany użytkownik” w świetle praktyki i orzecznictwa unijnego. ZNUJ Rok 2011, z. 112 s.112-132). W przypadku zaś sporu stron, biegły powinien natomiast określić zakres swobody twórczej lub wskazać cechy wzoru wynikające wyłącznie z jego funkcji technicznej i dlatego też przyjąć należy, że zasadnie Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Z kolei, irrelevantny dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy był wniosek o dopuszczenie dowodu z oględzin produktu pozwanego, ponieważ przedstawiona do akt sprawy dokumentacja fotograficzna w pełni pozwalała na ocenę produktów, oferowanych przez pozwanego a przy tym nie była przez strony procesu kwestionowana jako nieodzwierciedlająca rzeczywistego stanu rzeczy.

W zakresie zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego tj art. 3-6 i art. 10 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych w pierwszej kolejności powtórzyć należy za Sądem Okręgowym, że rozporządzenie to stworzyło ujednolicony system nabywania prawa wyłącznego do wzoru, jego jednolitego skutku na terytorium Unii Europejskiej i systemu ochrony (ust. 3 art.1). Rozporządzenie to zawiera legalną definicję, zgodnie z którą, wzorem jest postać całego produktu lub jego części, wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów produktu lub jego ornamentacji (art. 3a). Postać produktu przejawia się w jego zewnętrznych cechach charakterystycznych, formie i ukształtowaniu, jego przyozdobieniu, wyrażającym się w zestawieniu linii, konturów, doborze kolorów lub użyciu powierzchni o specjalnych właściwościach. Słusznie przy tym podnosi skarżący, że prawo do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego uzyskuje się w prosty sposób, przez rejestrację dokonywaną często w dacie zgłoszenia i jedynie po spełnieniu warunków formalnych wniosku. Niemniej jednak równolegle zauważyć należy, że prawo do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego może być skutecznie zaprzeczone przez zainteresowanego wyłącznie w postępowaniu w sprawie o unieważnienie, wywołanego:

- wnioskiem złożonym w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego lub
- pozwem wzajemnym w sprawie o naruszenie (art. 24 ust. 1 w zw. z art. 52 i art. 84).

Obaleniu domniemania ważności, o którym mowa w art. 85 rozporządzenia Rady, służyć więc mogą jedynie decyzja Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego lub wyrok sądu właściwego w sprawach wzorów wspólnotowych, stwierdzające, że uprawnionemu nie przysługuje prawo wyłączne (art. 25 ust. 1c).

W ramach niniejszego postępowania prawo wyłączne L. Ś. nie było kwestionowane przez pozwanego, ponieważ S. G. (2) nie zdecydował się na złożenie pozwu wzajemnego. Strony niniejszego postępowania reprezentowały jednak odmienne stanowiska w kwestii określenia przedmiotu i zakresu ochrony, mającej zasadnicze znaczenie dla oceny zasadności zarzutu wkroczenia przez pozwanego w sferę wyłączności wynikającej dla powódki z decyzji Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego. Rozstrzygając ich spór należy wyjaśnić, że udzielenie ochrony wzorom wspólnotowym następuje w trybie rejestracji, gdzie badanie urzędu ogranicza się zaledwie do stwierdzenia, że zgłaszany wzór: odpowiada definicji art. 3a, nie jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami (art. 47). Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego nie bada natomiast tego co jest przedmiotem zgłoszenia, czy wzór cechuje nowość i indywidualny charakter ani tego w odniesieniu do jakich produktów może on znaleźć zastosowanie. Należy przy tym wyjaśnić, że wyłączność używania wzoru wspólnotowego nie ogranicza się do produktów wskazanych przez zgłaszającego. Wskazanie, dokonywane w trybie art. 36 ust. 1d rozporządzenia Rady ma charakter administracyjny (porządkowy), służąc jedynie do określenia sektora produktów i stopnia swobody twórczej istotnych dla naruszenia wzoru lub w ocenie jego ważności. Odmienne od krajowego wzoru przemysłowego, wzór wspólnotowy chroniony jest jako taki i naruszeniem będzie zastosowanie go we wszystkich produktach, a nie tylko w tych, dla których został zgłoszony. Przyjęty system rejestracji wzorów wspólnotowych sprawia, że to od ubiegającego się o ochronę zależy przedstawienie wzoru, a w konsekwencji i zakres jego ochrony. Zgłaszający nie może skutecznie żądać rozszerzenia wyłączności używania przezeń wzoru na elementy niewidoczne we wzorze ani twierdzić, że wzór przedstawia inny produkt niż ten zobrazowany w świadectwie rejestracji. Jest to szczególnie istotne bo cechy wzoru uwidocznione w zgłoszeniu będą wskazaniem dla osób trzecich niemających zgody uprawnionego, jakich wzorów (i wzorów do nich podobnych) nie mogą używać. Dla zagwarantowania zaś pewności prawa i realizacji zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej konieczne jest dokonywanie przez sądy właściwe w sprawach wzorów wspólnotowych ścisłej interpretacji przedmiotu rejestracji i zakresu jego ochrony.

Słusznie zauważył Sąd Okręgowy, że powódka L. Ś. dysponuje prawem z rejestracji wzoru, który przedstawia w czterech rzutach. Przedmiotem ochrony jest łóżko, mające charakterystyczną bryłę, główne elementy składowe w postaci ramy łóżka z elementem „łezki”, oparcia tylnego i zagłówek, przy zachowaniu znacznej rozbieżności barw tych elementów. Wbrew stanowisku, zawartemu w apelacji, nie chodzi tu o konkretne kolory (jak wskazuje skarżący – kolor popielaty czy też szary), ale o ogólną kolorystykę łóżka, zbudowaną właśnie za zasadzie kontrastu tak, aby uwypuklić poduszki na zagłówku i przywołaną już wcześniej łezkę na ramie łóżka. Wszystkie wymienione elementy składają się

na ogólny wygląd mebla, które przeciwstawione zostały produktowi pozwanego i pozwalały na przyjęcie zasadności twierdzeń powódki o naruszeniu jej prawa do wzoru. Przywołane powyżej cechy pozwalały bowiem na konstatację o analogicznym charakterze wzoru a – wbrew stanowisku skarżącego – dla oceny naruszenia (groźby naruszenia) istotne jest ustalenie, że wzór ucieleśniony w produkcie pozwanego jest na tyle podobny do wzoru zarejestrowanego na rzecz powódki, iż wywołuje na zorientowanym użytkowniku podobne, ogólne wrażenie, przy czym uwzględnia się jednocześnie swobodę twórczą. Zgodnie bowiem z art. 10 przywołanego powyżej rozporządzenia Rady, zakres ochrony obejmuje każdy wzór, który nie wywołuje u zorientowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia (ust.1), uwzględniając przy tym stopień swobody twórcy (ust. 2) i chodzi tu o postrzegalne zmysłem wzroku, cechy zewnętrzne wzoru ujawnione przez uprawnionego w dokumentacji złożonej przy wniosku o rejestrację. Oznacza to, że naruszenie ma miejsce w każdym przypadku identyczności z wzorem wspólnotowym wzoru przemysłowego, zawartego lub zastosowanego w kwestionowanym produkcie lub występowania pomiędzy nimi różnic zaledwie w nieznaczących szczegółach (brak nowości) a na takie w istocie powołuje się skarżący, podnosząc kwestie szycia tapicerki, sposobu wszycia zamków maskujących a także montażu i rozmieszczenia śrub w konstrukcji mebla. Przy badaniu naruszenia prawa do wzoru, ze względu na podobieństwo doń wzoru inkorporowanego w kwestionowanym produkcie stosuje się te same reguły co przy ocenie indywidualnego charakteru rysunku lub modelu, która opiera się na ogólnym wrażeniu, jakie sprawiają one na zorientowanym użytkowniku w odniesieniu do tego co poprzednio istniało w danej dziedzinie produktów. Przepis art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady nie wymaga jednak, aby wrażenie to było wyraźnie odmienne. Wystarczające jest, że pomiędzy przeciwstawianymi sobie wzorami występują różnice, determinujące odmiennosc ogólnego wrażenia zorientowanego użytkownika. Interpretacja przepisu art. 10 zgodna z tezą 14 preambuły, stawiająca wymóg, aby inne wzory sprawiały na zorientowanym użytkowniku wyraźnie odmienne wrażenie niż wzór zarejestrowany prowadziłyby do nieuzasadnionego rozszerzenia zakresu ochrony na wszystkie te wzory, które pozbawione są zdolności rejestracyjnej (indywidualnego charakteru). Tym samym, bez znaczenia jest to, że wzór pozwanego S. G. (1) różni się od zarejestrowanego rysunku lub modelu pewną liczbą szczegółów, o których mowa w apelacji jak szycie tapicerki, sposób wszycia zamków maskujących a także montaż i rozmieszczenie śrub w konstrukcji mebla, skoro mimo wszystko uznać należy, iż w bezpośrednim porównaniu, oba łóżka są do siebie podobne. Innymi słowy, podkreślane w apelacji różnice wizualne są nieliczne i mało wyraziste, aby nie można wykluczyć dostrzeżenia podobieństwa, które uważnych klientów mogłyby wprowadzić w błąd przy rozróżnieniu tego wzoru od produktu pozwanego. Rzecz dotyczy ogólnego wrażenia wizualnego, jakie dany wzór wywołuje jako całość i nie może polegać na misternym wyszukiwaniu różnic. Z kolei, wzór będzie miał charakter indywidualny jedynie wówczas, gdy ma na tyle silną zdolność odróżniającą go od innych, że będzie mógł być zindywidualizowany (uznany za odmienny) przez zorientowanego użytkownika, lecz do takie wnioski w tej sprawie są nieuprawnione (M. Poźniak-Niedzielska Wzór wspólnoty. Ochrona znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych w Polsce po akcesji do Unii Europejskiej. UPRP Warszawa 2004 s. 57-59). Tymczasem porównanie zarejestrowanego wzoru wspólnotowego powódki i wzoru przemysłowego zastosowanego w produkcie pozwanego prowadzi do stwierdzenia, że są one do siebie podobne, w tym znaczeniu, że na zorientowanym użytkowniku wywołują nieodmienne ogólne wrażenie a ekspanowane w apelacji różnice obu produktów mają charakter drugorzędny.

W zakresie zarzutów pozwanego, że niezasadnie został on obciążony obowiązkiem wydania powódce bezpodstawnie uzyskanych korzyści w kwocie 1500 zł (punkt 2 wyroku) a publikacja oświadczenia na stronie internetowej pozwanego przez okres trzech miesięcy na powierzchni 1/3 strony jest nieadekwatny do stopnia naruszenia (punkt 3 wyroku), w pierwszej kolejności podnieść należy, że w sprawach wzorów wspólnotowych sądy stosują przepisy rozporządzenia (art. 88 ust.1) a w kwestiach w nim nieuregulowanych prawo krajowe, zarówno materialne (ust.2.) jak i procesowe, odnoszące się do krajowego wzoru przemysłowego. Uznając, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia praw do wzoru wspólnotowego sąd stosuje, jeśli nie stoją temu na przeszkodzie ważne powody, następujące środki: zakaz kontynuowania działań, które naruszają lub grożą naruszeniem wzoru, zajęcie podrobionych produktów, zajęcie materiałów i narzędzi wykorzystanych w przeważającej mierze do wytworzenia podrobionych produktów, jeżeli ich właściciel wiedział do jakich celów były użyte lub w danych okolicznościach było to oczywiste, wszelkie środki pozwalające na nałożenie innych sankcji, adekwatnych do okoliczności, przewidzianych przepisami prawa krajowego, w tym również prawa prywatnego międzynarodowego państwa członkowskiego, w którym naruszenie miało miejsce lub istnieje jego groźba (art. 89 ust.1). Sąd meriti zaś podejmuje niezbędne decyzje zapewniające przestrzeganie tych

środków, zgodnie z prawem krajowym (art. 89 ust. 2), co oznacza konieczność zastosowania przepisów art. 287 w zw. z art. 292 ustawy z 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej, zgodnie z którym:

- uprawniony, którego wzór przemysłowy został naruszony, lub osoba, której ustawa na to zezwała, może żądać od naruszającego wzór zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody (ust. 1),

- sąd, rozstrzygając o naruszeniu wzoru przemysłowego, może orzec, na wniosek uprawnionego, o podaniu do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym przez sąd (ust. 2),

a także art. 286 przywołanej powyżej ustawy, zgodnie z którym sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia. W szczególności sąd może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej albo zniszczeniu i uwzględnić przy tym wagę naruszenia oraz interesy osób trzecich. Sąd Apelacyjny podziela pogląd sądu pierwszej instancji, że publikacja informacji o treści orzeczenia, zapadłego w niniejszej sprawie na stronie internetowej pozwanego będzie skutkowałą realizacją uzasadnionych interesów powódki, bowiem celem tego środka jest poinformowanie właśnie klientów pozwanego o podejmowanych przez niego wobec powódki działaniach, które naruszyły przysługujące jej prawo. Odnośnie zaś obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu bezpodstawnie uzyskanych korzyści w kwocie 1500 zł, która to kwota – zdaniem skarżącego – stanowi cenę łóżka ale nie stanowi jego zysku, o który należy pomniejszyć o koszty wyprodukowania dzieła, wskazać należy, że na żadnym etapie postępowania pozwany ani nie twierdził, ani tym bardziej nie udowodnił, jaka to konkretnie kwota stanowi jego zysk a jaka kwota stanowiła koszty produkcji mebla, o którą należałoby pomniejszyć jego korzyść. Podnoszone zaś w tym zakresie fakty dopiero na etapie postępowania apelacyjnego należy uznać za spóźnione w świetle art. 381 k.p.c.

Z podanych powodów apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie i została oddalona stosownie do art. 385 k.p.c.

Oddalenie apelacji uzasadniało obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez powódkę w postępowaniu apelacyjnym. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 18 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013, poz. 490 t.j.), który z kolei ma zastosowanie w tej sprawie z mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 r. poz. 1804), Sąd Apelacyjny zasądził od pozwanego na rzecz powódki łącznie kwotę 1059,40 zł. Na kwotę tę składały się koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w wysokości 756 zł, uwzględniające stawkę minimalną, obowiązującą w sprawach o zapłatę i o naruszenie patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji oraz podane w apelacji: zakres i wartość przedmiotu zaskarżenia a także koszty stawiennictwa pełnomocnika powódki przed sądem odwoławczym – 286 zł i koszty korespondencji - 8,40 zł.

Katarzyna Polańska – Farion Edyta Jefimko Emilia Szczurowska